

BURKOWNIK (4) *sb m*

Teksty nie oznaczają ó; prawdopodobnie o jasne (tak w brukowy).

pl N burkownicy (3). ◇ G burkownik(o)w (1).

Sł stp, Cn brak, Linde XVII – XIX w.: brukownik.

Włóczęga, awanturnik, pijak (4) : Y przywiedli go byli raz ci burkownicy Ná táki hak, że o włos gárłá y czci niezbył. CiekPotr 13; Karałem go oycowłkie, gromiłem łurowie, Nápominałem áby poprzestał nałogu: Niepomogło głuchemu, ná ściánem groch miotał. Przemogli burkownicy: nie iedno wsi, w ktore Był wiechał poutracał CiekPotr 13, 32, 49.

KN